ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τρίτο τμήμα)
της 8ης Νοεμβρίου 2007 *

Στην υπόθεση C-141/05,

με αντικείμενο προσφυγή ακυρώσεως δυνάμει του άρθρου 230 ΕΚ, που ασκήθηκε στις 29 Μαρτίου 2005,

Βασίλειο της Ισπανίας, εκπροσωπούμενο από τους E. Braquehais Conesa και A. Sampol Pucurull, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

προσφεύγον,

κατά

Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, εκπροσωπούμενου από τους F. Florindo Gijón και A. de Gregorio Merino,

καθού,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική.

υποστηριζόμενο από

την **Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων,** εκπροσωπούμενη από τους F. Jimeno Fernández και T. van Rijn, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

παρεμβαίνουσα,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τρίτο τμήμα),

συγκείμενο από τους A. Rosas, πρόεδρο τμήματος, J. N. Cunha Rodrigues, U. Lõhmus, A. Ó Caoimh και P. Lindh (εισηγήτρια), δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: Y. Bot
γραμματέας: J. Swedenborg, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 6ης Ιουνίου 2007,

κατόπιν της αποφάσεως που έλαβε, αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα, να εκδικάσει την υπόθεση χωρίς ανάπτυξη προτάσεων,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με το δικόγραφο της προσφυγής του, το Βασίλειο της Ισπανίας ζητεί την ακύρωση του κανονισμού (ΕΚ) 27/2005 του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 2004, περί

καθορισμού, για το 2005, για ορισμένα αποθέματα ιχθύων και ομάδες αποθεμάτων ιχθύων, των αλιευτικών δυνατοτήτων και των συναφών όρων στα κοινοτικά ύδατα και, για τα κοινοτικά σκάφη, σε άλλα ύδατα όπου απαιτούνται περιορισμοί αλιευμάτων (ΕΕ 2005 L 12, σ. 1), κατά το μέρος που ο κανονισμός αυτός δεν χορηγεί στο Βασίλειο της Ισπανίας ορισμένες ποσοστώσεις στα κοινοτικά ύδατα της Βόρειας και της Βαλτικής Θάλασσας.

Το νομικό πλαίσιο

Η Πράξη για τους όρους προσχωρήσεως του Βασιλείου της Ισπανίας και της Πορτογαλικής Δημοκρατίας και για τις προσαρμογές των Συνθηκών

2 Τα άρθρα 156 έως 166 της Πράξεως για τους όρους προσχωρήσεως του Βασιλείου της Ισπανίας και της Πορτογαλικής Δημοκρατίας και για τις προσαρμογές των Συνθηκών (ΕΕ 1985, L 302, σ. 23, στο εξής: Πράξη Προσχωρήσεως) ρυθμίζουν ειδικότερα την πρόσβαση των ισπανικών σκαφών στα κοινοτικά ύδατα και στους πόρους τους. Όπως προκύπτει από τις διατάξεις του άρθρου 166, το ούτως οριζόμενο καθεστώς ισχύει επί περίοδο που έληξε στις 31 Δεκεμβρίου 2002 (στο εξής: μεταβατική περίοδος).

Οι κανονισμοί (ΕΟΚ) 170/83 και 172/83

3 Με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 170/83 του Συμβουλίου, της 25ης Ιανουαρίου 1983, περί θεσπίσεως κοινοτικού καθεστώτος διατηρήσεως και διαχειρίσεως των αλιευτικών πόρων (ΕΕ L 24, σ. 1), ο νομοθέτης καθιέρωσε κανόνες κατανομής του συνολικού όγκου αλιευμάτων μεταξύ των κρατών μελών. Στόχος του Συμβουλίου της

Ευρωπαϊκής Ενώσεως ήταν ειδικότερα η συμβολή στη σχετική σταθερότητα των αλιευτικών δραστηριοτήτων. Σύμφωνα με την πέμπτη έως και έβδομη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού, με την έννοια της σχετικής σταθερότητας σκοπείται να διαφυλαχθούν οι ειδικές ανάγκες των περιοχών των οποίων οι πληθυσμοί εξαρτώνται ιδιαίτερα από την αλιεία και τη συνδεδεμένη με αυτή βιομηχανία, λαμβανομένης υπόψη της καταστάσεως των αποθεμάτων από βιολογικής απόψεως κατά τη συγκεκριμένη χρονική στιγμή.

4 Η κατανομή των διαθεσίμων πόρων εντός των κοινοτικών υδάτων (στο εξής: αρχική κατανομή) πραγματοποιήθηκε για πρώτη φορά με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 172/83 του Συμβουλίου, της 25ης Ιανουαρίου 1983, περί καθορισμού για το 1982, για ορισμένα αποθέματα ιχθύων και ομάδες αποθεμάτων ιχθύων που αναπτύσσονται στην αλιευτική ζώνη της Κοινότητας, του συνόλου επιτρεπομένων αλιευμάτων, του μεριδίου της Κοινότητας από αυτά τα αλιεύματα, της κατανομής του μεριδίου αυτού στα κράτη μέλη και των όρων υπό τους οποίους πραγματοποιείται το σύνολο επιτρεπομένων αλιευμάτων (ΕΕ L 24, σ. 30).

5 Προκειμένου να καταστεί εφικτή η δίκαιη κατανομή των διαθεσίμων πόρων, το Συμβούλιο έλαβε όλως ιδιαιτέρως υπόψη, όπως προκύπτει από την τέταρτη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 172/83, τις παραδοσιακές αλιευτικές δραστηριότητες, τις ειδικές ανάγκες των περιοχών όπου οι τοπικοί πληθυσμοί είναι ιδιαίτερα εξαρτημένοι από τις αλιευτικές και τις συναφείς βιομηχανίες, καθώς και την απώλεια αλιευτικού δυναμικού στα ύδατα τρίτων χωρών.

6 Η περίοδος αναφοράς που ελήφθη υπόψη για την κατανομή αυτή ήταν τα έτη 1973-1978 (στο εξής: αρχική περίοδος αναφοράς).

Ο κανονισμός (ΕΟΚ) 3760/92

7 Ο κανονισμός (ΕΟΚ) 3760/92 του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1992, για τη θέσπιση κοινοτικού συστήματος για την αλιεία και την υδατοκαλλιέργεια (ΕΕ L 389,

σ. 1), κατάργησε τον κανονισμό 170/83. Περιέχει έναν ορισμό της σχετικής σταθερότητας, ο οποίος αποτελεί κατ' ουσίαν επανάληψη του ορισμού που απαντά στον κανονισμό 170/83, και ορισμένους κανόνες κατανομής των αλιευμάτων που αναφέρονται στο άρθρο του 8, παράγραφος 4.

8 Το στοιχείο iii της διατάξεως αυτής προβλέπει τα εξής:

«[...] όταν η Κοινότητα θεσπίζει νέες αλιευτικές δυνατότητες για ένα τύπο αλιείας ή ομάδα τύπων αλιείας που προηγουμένως δεν καλυπτόταν από την κοινή αλιευτική πολιτική, το Συμβούλιο υιοθετεί τις μεθόδους κατανομής τους λαμβάνοντας υπόψη τα συμφέροντα όλων των κρατών μελών.»

Ο κανονισμός (ΕΚ) 2371/2002

9 Ο κανονισμός 3760/92 καταργήθηκε και αντικαταστάθηκε από τον κανονισμό (ΕΚ) 2371/2002 του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 2002, για τη διατήρηση και βιώσιμη εκμετάλλευση των αλιευτικών πόρων στο πλαίσιο της Κοινής Αλιευτικής Πολιτικής (ΕΕ L 358, σ. 59). Το άρθρο 17, παράγραφος 1, του κανονισμού 2371/2002 ορίζει ότι τα κοινοτικά αλιευτικά σκάφη διαθέτουν ισότιμη πρόσβαση σε ύδατα και πόρους σε όλα τα προσδιοριζόμενα στο ίδιο άρθρο κοινοτικά ύδατα, υπό την επιφύλαξη των μέτρων που θεσπίζονται προς διασφάλιση της διατηρήσεως και βιωσιμότητας των ειδών.

10 Το άρθρο 20 του εν λόγω κανονισμού, το οποίο έχει τίτλο «Κατανομή των αλιευτικών δυνατοτήτων», προβλέπει στην παράγραφο 1 αυτού ότι το Συμβούλιο θεσπίζει τα όρια των αλιευμάτων ή/και της αλιευτικής προσπάθειας, την κατανομή των αλιευτικών δυνατοτήτων μεταξύ των κρατών μελών, καθώς και τα συνδεόμενα με τους ανωτέρω περιορισμούς μέτρα. Οι αλιευτικές δυνατότητες κατανέμονται μεταξύ των κρατών μελών κατά τρόπο ώστε να διασφαλίζεται σε κάθε κράτος μέλος σχετική σταθερότητα των αλιευτικών δραστηριοτήτων για κάθε απόθεμα ή αλίευμα.

11 Η αρχή της σχετικής σταθερότητας ορίζεται στις δέκατη έκτη έως δέκατη όγδοη αιτιολογική σκέψη του εν λόγω κανονισμού, οι οποίες αναφέρονται μεταξύ άλλων στην προσωρινή βιολογική κατάσταση των αποθεμάτων και στις ανάγκες των περιοχών όπου ο πληθυσμός εξαρτάται σημαντικά από την αλιεία και τις συναφείς δραστηριότητες.

12 Το άρθρο 20, παράγραφος 2, του κανονισμού 2371/2002 ορίζει ότι, όταν η Κοινότητα καθορίζει νέες αλιευτικές δυνατότητες, το Συμβούλιο αποφασίζει την κατανομή των δυνατοτήτων αυτών λαμβάνοντας υπόψη τα συμφέροντα κάθε κράτους μέλους.

Ο κανονισμός 27/2005

13 Στις 22 Δεκεμβρίου 2004, το Συμβούλιο εξέδωσε τον κανονισμό 27/2005, κατά του οποίου στρέφεται η υπό κρίση προσφυγή, στηριζόμενο μεταξύ άλλων στις διατάξεις του άρθρου 20 του κανονισμού 2371/2002.

Το ιστορικό της διαφοράς και η διαδικασία

14 Το Βασίλειο της Ισπανίας, εκτιμώντας ότι νομιμοποιούνταν, μετά τη λήξη της μεταβατικής περιόδου, να συμμετέχει στην κατανομή των ειδών που υπόκεινται σε περιορισμούς αλιεύσεως στη Βόρεια και στη Βαλτική Θάλασσα, υπέβαλε στο Συμβούλιο αίτηση προκειμένου να χορηγηθούν αλιευτικές ποσοστώσεις στις δύο αυτές θάλασσες.

15 Το εν λόγω κράτος μέλος υποστήριξε ότι οι ποσοστώσεις που κατανεμήθηκαν πριν και μετά την προσχώρησή του στην Κοινότητα, εντός της ζώνης όπου δεν είχε πρόσβαση ο ισπανικός στόλος κατά τη διάρκεια της ως άνω περιόδου, έπρεπε να αναθεωρηθούν προκειμένου να ληφθούν υπόψη, αφενός, η αμιγώς νομική αδυναμία του να συμμετάσχει στην εν λόγω κατανομή και, αφετέρου, οι αλιεύσεις του στόλου του στη Βόρεια Θάλασσα κατά τη διάρκεια της αρχικής περιόδου αναφοράς.

16 Το Συμβούλιο απέρριψε την αίτηση του Βασιλείου της Ισπανίας.

17 Κατόπιν της απορρίψεως αυτής, το Βασίλειο της Ισπανίας άσκησε δύο πρώτες προσφυγές ενώπιον του Δικαστηρίου σχετικά με τις κατανομές για το έτος 2003 (υποθέσεις επί των οποίων εκδόθηκε η απόφαση της 30ής Μαρτίου 2006, C-87/03 και C-100/03, Ισπανία κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2006, σ. I-2915) και δύο προσφυγές σχετικές με τις κατανομές για το έτος 2004 [υποθέσεις επί των οποίων εκδόθηκε η διάταξη του Προέδρου του Δικαστηρίου της 20ής Ιουνίου 2006, C-133/04, Ισπανία κατά Συμβουλίου (μη δημοσιευθείσα στη Συλλογή), μετά από την παραίτηση του Βασιλείου της Ισπανίας από την προσφυγή του, και η απόφαση της 19ης Απριλίου 2007, C-134/04, Ισπανία κατά Συμβουλίου (μη δημοσιευθείσα στη Συλλογή — Συλλογή 2007, σ. I-54)], καθώς και την υπό κρίση προσφυγή που αφορά το έτος 2006.

18 Με τις προσφυγές του, το Βασίλειο της Ισπανίας ισχυρίζεται ότι, επειδή ο κανονισμός 27/2005 δεν του αναγνωρίζει ορισμένες αλιευτικές ποσοστώσεις στη Βόρεια Θάλασσα και στη Βαλτική, ο ισπανικός στόλος βρίσκεται στην πραγματικότητα, και μολονότι έχει λήξει η μεταβατική περίοδος, σε αδυναμία αλιεύσεως των περισσοτέρων από τα είδη που υπάγονται σε ποσοστώσεις στις δύο αυτές θάλασσες. Προς στήριξη της προσφυγής του, το Βασίλειο της Ισπανίας προβάλλει τρεις λόγους. Ο πρώτος λόγος αντλείται από προσβολή της αρχής της απαγορεύσεως των διακρίσεων, ο δεύτερος από παραβίαση της Πράξεως Προσχωρήσεως και ο τρίτος λόγος από παράβαση του άρθρου 20, παράγραφος 2, του κανονισμού 2371/2002.

19 Στο πλαίσιο του τρίτου λόγου ακυρώσεως, το Βασίλειο της Ισπανίας υποστήριξε με το σημείο 27 του δικογράφου ότι η προσφυγή του αφορά τα είδη αμμόχελο

(περιοχές IIa, IV), πεσκαντρίτσα (περιοχές IIa, IV), χωματίδα και ευρωπαϊκή χωματίδα (περιοχές IIa, IV), ζαγκέτα (περιοχές IIa, IV), καλκάνι Glyptocephalus cynoglossus (περιοχές IIa, IV), καραβίδα (περιοχές IIa, IV), προσφυγάκι (περιοχές IIa, IV), γαρίδα (περιοχές IIa, IIIa, IV), καλκάνι κοινό και καλκάνι Psetta maxima (περιοχές IIa, IV), σελάχι (περιοχές IIa, IV), σκυλόψαρο (περιοχές IIa, IV) και σαφρίδι (περιοχές IIa, IV).

20 Με διάταξη του Προέδρου του Δικαστηρίου της 20ής Μαΐου 2004, επετράπη στην Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων να παρέμβει υπέρ του Συμβουλίου στο πλαίσιο της υπό κρίση προσφυγής.

21 Με απόφαση του Προέδρου της 10ης Μαΐου 2005, η διαδικασία στην υπό κρίση υπόθεση ανεστάλη μέχρι την έκδοση της προπαρατεθείσας αποφάσεως της 30ής Μαρτίου 2006, Ισπανία κατά Συμβουλίου, με την οποία το Δικαστήριο αποφάνθηκε επί των δύο πρώτων προσφυγών.

22 Μετά την έκδοση της αποφάσεως αυτής, το Βασίλειο της Ισπανίας ερωτήθηκε αν ενέμενε στην υπό κρίση προσφυγή. Με έγγραφο της 27ης Απριλίου 2006, το Βασίλειο της Ισπανίας απάντησε καταφατικά.

23 Με το έγγραφο αυτό, το εν λόγω κράτος μέλος υποστήριξε, στηριζόμενο στην ως άνω απόφαση, ότι τα είδη που αποτέλεσαν, κατά την άποψή του, για πρώτη φορά αντικείμενο κατανομής ποσοστώσεων με τον κανονισμό 27/2005 προσφέρουν νέες αλιευτικές δυνατότητες· πρόκειται για τα είδη:

— Μπρόσμιος, περιοχή IV (νορβηγικά ύδατα)

— Πεσκαντρίτσα, περιοχές IIa (κοινοτικά ύδατα) και IV (κοινοτικά ύδατα)

— Προσφυγάκι, περιοχή IV (νορβηγικά ύδατα)

— Μουρούνα, περιοχή IV (νορβηγικά ύδατα)

— Καραβίδα, περιοχή IV (νορβηγικά ύδατα).

24 Κατά το Βασίλειο της Ισπανίας, το Συμβούλιο παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 20, παράγραφος 2, του κανονισμού 2371/2002 μη αναγνωρίζοντας στο κράτος μέλος αυτό καμιά ποσόστωση επί των ως άνω ειδών.

Επί του παραδεκτού της προσφυγής

25 Με το υπόμνημά της παρεμβάσεως, η Επιτροπή προβάλλει ένσταση απαραδέκτου της προσφυγής του Βασιλείου της Ισπανίας, με το αιτιολογικό ότι το δεύτερο μετέβαλε, με το από 27 Απριλίου 2006 έγγραφό του το αντικείμενο της προσφυγής, επικεντρώνοντάς το αποκλειστικά στον τρίτο προβαλλόμενο λόγο ακυρώσεως και στα είδη για τα οποία κατανεμήθηκαν ποσοστώσεις για πρώτη φορά με τον κανονισμό 27/2005, που εκδόθηκε τον Δεκέμβριο του 2004, και τα οποία δεν μνημονεύονταν στο δικόγραφο της αρχικής του προσφυγής. Εξάλλου, υποστηρίζει ότι, ακόμη και αν είχε διατηρηθεί η αρχική προσφυγή, θα είχε ούτως ή άλλως καταστεί άνευ αντικειμένου μετά την έκδοση της προπαρατεθείσας αποφάσεως της 30ής Μαρτίου 2006, Ισπανία κατά Συμβουλίου.

26 Εντούτοις, επιβάλλεται η επισήμανση ότι το Συμβούλιο, ως καθού υπέρ του οποίου επετράπη στην Επιτροπή να παρέμβει, ουδέποτε προέβαλε ένσταση απαραδέκτου κατά της προσφυγής του Βασιλείου της Ισπανίας.

27 Δυνάμει του άρθρου 40, τέταρτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου, τα αιτήματα του δικογράφου της παρεμβάσεως δεν μπορούν να έχουν άλλο αντικείμενο εκτός από τη στήριξη των αιτημάτων ενός των διαδίκων. Εξάλλου, κατά το άρθρο 93, παράγραφος 4, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, ο παρεμβαίνων αποδέχεται τη δίκη στο στάδιο που αυτή βρίσκεται κατά τον χρόνο της παρεμβάσεώς του.

28 Επομένως, η Επιτροπή ως παρεμβαίνουσα δεν νομιμοποιείται να προβάλει ένσταση απαραδέκτου (βλ. απόφαση της 30ής Ιανουαρίου 2002, C-107/99, Ιταλία κατά Επιτροπής, Συλλογή 2002, σ. I-1091, σκέψη 29).

29 Ωστόσο, πρέπει να εξεταστεί αυτεπαγγέλτως, βάσει του άρθρου 92, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, αν το Βασίλειο της Ισπανίας μετέβαλε όντως το αντικείμενο της επίδικης διαφοράς κατά τρόπο που αντιβαίνει προς το άρθρο 38 του Κανονισμού Διαδικασίας, καθώς και αν η προσφυγή κατέστη άνευ αντικειμένου μετά την έκδοση της προπαρατεθείσας αποφάσεως της 30ής Μαρτίου 2006, Ισπανία κατά Συμβουλίου.

30 Επί του πρώτου ζητήματος, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, με το έγγραφο της 27ης Απριλίου 2006, το Βασίλειο της Ισπανίας απάντησε καταφατικά στην ερώτηση του Δικαστηρίου αν ενέμενε στην προσφυγή του και μετά την έκδοση της ως άνω αποφάσεως. Επιβεβαίωσε, εξάλλου, την απάντησή του κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση ενώπιον του Δικαστηρίου.

31 Είναι αληθές ότι, με το έγγραφο αυτό, το Βασίλειο της Ισπανίας αναφέρεται στη σημασία που πρέπει να δοθεί, μετά την έκδοση της ως άνω αποφάσεως, στην εξέταση του ζητήματος αν ορισμένα είδη ιχθύων συνιστούν νέες αλιευτικές δυνατότητες κατά την έννοια του άρθρου 20, παράγραφος 2, του κανονισμού 2371/2002, το οποίο αποτελεί το αντικείμενο του τρίτου λόγου ακυρώσεως που προβλήθηκε με την προσφυγή. Πρέπει, επομένως, να ελεγχθεί αν ενδεχομένως, στο πλαίσιο της εξετάσεως του λόγου αυτού, η αναφορά των ειδών αυτών περιλαμβάνεται στο αντικείμενο της αρχικής προσφυγής ή συνιστά απαράδεκτη διεύρυνσή του.

32 Ως προς το αν η υπό κρίση προσφυγή κατέστη άνευ αντικειμένου μετά την έκδοση της προπαρατεθείσας αποφάσεως της 30ής Μαρτίου 2006, Ισπανία κατά Συμβουλίου, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι ο κανονισμός του οποίου το Βασίλειο της Ισπανίας ζητούσε τη μερική ακύρωση στην τότε επίδικη διαφορά διαφέρει από τον κανονισμό που αμφισβητείται στην υπό κρίση υπόθεση. Πράγματι, στην απόφαση εκείνη επρόκειτο για τον κανονισμό (ΕΚ) 2341/2002 του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 2002, περί καθορισμού, για το 2003, για ορισμένα αποθέματα ιχθύων και ομάδες αποθεμάτων ιχθύων, των αλιευτικών δυνατοτήτων και των συναφών όρων στα κοινοτικά ύδατα και, για τα κοινοτικά σκάφη, σε άλλα ύδατα όπου απαιτούνται περιορισμοί αλιευμάτων (ΕΕ L 356, σ. 12), ενώ η υπό κρίση προσφυγή στρέφεται κατά του κανονισμού 27/2005, που καθορίζει τις αλιευτικές δυνατότητες για το έτος 2005. Συνεπώς, οι δύο αυτές υποθέσεις έχουν διαφορετικά αντικείμενα.

33 Επομένως, η παρούσα προσφυγή πρέπει να κριθεί παραδεκτή.

Επί της ουσίας

Επί του λόγου ακυρώσεως που αντλείται από παραβίαση της αρχής της απαγορεύσεως των διακρίσεων

Επιχειρήματα των διαδίκων

34 Το Βασίλειο της Ισπανίας υποστηρίζει ότι, από τη λήξη της μεταβατικής περιόδου, τα ισπανικά σκάφη έπρεπε να απολαύουν όχι μόνον της ίσης προσβάσεως στα κοινοτικά ύδατα, η οποία δεν τους αμφισβητείται, αλλά και της προσβάσεως στους πόρους των υδάτων αυτών, η οποία συνεπάγεται τη χορήγηση αλιευτικών ποσοστώσεων στη Βόρεια Θάλασσα και στη Βαλτική. Ο κανονισμός 27/2005,

όμως, δεν παρέχει σχεδόν καμιά ποσόστωση στο Βασίλειο της Ισπανίας στις δύο αυτές θάλασσες. Ο κανονισμός αυτός δεν τηρεί τις προϋποθέσεις περί ίσης μεταχειρίσεως και δημιουργεί δυσμενή διάκριση εις βάρος των Ισπανών αλιέων.

35 Κατά το Βασίλειο της Ισπανίας, κανένας αντικειμενικός λόγος δεν δικαιολογεί τη δυσμενή αυτή διάκριση. Επιβάλλεται ο σεβασμός του γενικού κανόνα της πλήρους εφαρμογής του συνόλου του κοινοτικού δικαίου στα νέα κράτη μέλη από της προσχωρήσεώς τους στην Κοινότητα. Οι παρεκκλίσεις από τον εν λόγω κανόνα που προβλέπει η συγκεκριμένη πράξη προσχωρήσεως είναι προσωρινές και πρέπει να ερμηνεύονται αυστηρά.

36 Κατά το ίδιο κράτος μέλος, οι έννοιες της προσβάσεως στα ύδατα και της προσβάσεως στους πόρους των υδάτων είναι αναπόσπαστα συνδεδεμένες. Ο κανονισμός 27/2005 ουδαμώς διακρίνει μεταξύ των δύο και, επομένως, στο Συμβούλιο εναπόκειται να λάβει τα κατάλληλα μέτρα για τη μεταβολή της κλείδας κατανομής.

37 Στην πράξη, η μη δυνατότητα προσβάσεως στους πόρους καθιστά άνευ αντικειμένου το δικαίωμα προσβάσεως στα ύδατα. Τα είδη που αποτελούν αντικείμενο ποσοστώσεως είναι τα μόνα που έχουν οικονομική αξία. Επιπλέον, η υποχρέωση, ελλείψει ποσοστώσεων, ρίψεως στη θάλασσα των αλιευμάτων που ανήκουν στα είδη αυτά, ακόμη και αν είναι νεκρά, προκαλεί οικολογική ζημία. Τέλος, στερούμενο ουσιαστικά ποσοστώσεων στις δύο αυτές θάλασσες, το Βασίλειο της Ισπανίας αδυνατεί να προβεί στις ανταλλαγές αλιευτικών δυνατοτήτων που προβλέπει το άρθρο 20, παράγραφος 5, του κανονισμού 2371/2002.

38 Το Βασίλειο της Ισπανίας υποστηρίζει ότι η κατάστασή του διαφέρει από εκείνη άλλων κρατών μελών που δεν διαθέτουν ποσοστώσεις δυνάμει του κανονισμού 27/2005. Ειδικότερα, τα σκάφη των κρατών αυτών δεν έχουν κατ' ανάγκη συμφέρον

από την αλίευση στα εν λόγω ύδατα, σε αντίθεση με αυτά του Βασιλείου της Ισπανίας, κράτους μέλους του οποίου οι πληθυσμοί εξαρτώνται από την αλιεία, ιδίως στη Γαλικία και στις βασκικές επαρχίες. Το Βασίλειο της Ισπανίας υποστηρίζει ότι, αν δεν υπήρχαν οι μεταβατικές διατάξεις, θα είχε συμμετάσχει στην πρώτη κατανομή ποσοστώσεων μετά την προσχώρησή του στην Κοινότητα το 1986 και, επομένως, θα του είχαν χορηγηθεί ποσοστώσεις το 2003.

39 Κατά το Συμβούλιο, ο κανονισμός 27/2005 δεν εισάγει δυσμενή διάκριση εις βάρος του Βασιλείου της Ισπανίας. Συγκεκριμένα, το κράτος αυτό αντιμετωπίζεται ακριβώς όπως και τα κράτη μέλη στα οποία δεν χορηγήθηκαν ποσοστώσεις επειδή δεν ασκούσαν αλιευτικές δραστηριότητες των οποίων τη σταθερότητα το Συμβούλιο θα μπορούσε να αποφασίσει να διατηρήσει, καθόσον τα κράτη αυτά αποτελούν περίπου το ήμισυ των κρατών μελών. Το Συμβούλιο υπογραμμίζει ότι η Ισπανική Κυβέρνηση δεν προβαίνει στην επιβαλλόμενη διάκριση μεταξύ της εννοίας της προσβάσεως στα κοινοτικά ύδατα και της εννοίας της προσβάσεως στους πόρους των υδάτων αυτών.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

40 Η τήρηση της αρχής της απαγορεύσεως των διακρίσεων επιβάλλει να μην αντιμετωπίζονται κατά διαφορετικό τρόπο παρόμοιες καταστάσεις ούτε καθ' όμοιο τρόπο διαφορετικές καταστάσεις, εκτός και αν μια τέτοιου είδους αντιμετώπιση δικαιολογείται αντικειμενικώς (βλ., ιδίως, απόφαση της 17ης Οκτωβρίου 1995, C-44/94, Fishermen's Organisations κ.λπ., Συλλογή 1995, σ. I-3115, σκέψη 46, και προπαρατεθείσες αποφάσεις της 30ής Μαρτίου 2006, Ισπανία κατά Συμβουλίου, σκέψη 48, και της 19ης Απριλίου 2007, Ισπανία κατά Συμβουλίου, σκέψη 28).

41 Επομένως, το ζητούμενο είναι αν η κατάσταση του Βασιλείου της Ισπανίας είναι παρεμφερής προς εκείνη των κρατών μελών προς τα οποία χορηγήθηκαν αλιευτικές ποσοστώσεις στα ύδατα της Βόρειας Θάλασσας και της Βαλτικής δυνάμει του κανονισμού 27/2005.

42 Όπως υπενθύμισε με τη σκέψη 50 της προπαρατεθείσας αποφάσεως της 30ής Μαρτίου 2006, Ισπανία κατά Επιτροπής, το Δικαστήριο είχε την ευκαιρία να εξετάσει το ζήτημα της τυχόν δυσμενούς διακρίσεως εις βάρος κρατών μελών που δεν είχαν τύχει ορισμένων αλιευτικών ποσοστώσεων μετά την προσχώρησή τους στην Κοινότητα.

43 Όπως προκύπτει από τη σκέψη 41 της αποφάσεως της 13ης Οκτωβρίου 1992, C-63/90 και C-67/90, Πορτογαλία και Ισπανία κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1992, σ. I-5073), η Πορτογαλική Δημοκρατία είχε ισχυριστεί ότι ο πορτογαλικός στόλος ασκούσε αλιευτικές δραστηριότητες στα ύδατα της Γροιλανδίας από το 1973 έως το 1977, δηλαδή κατά τη διάρκεια μέρους της αρχικής περιόδου αναφοράς. Είχε επισημάνει δε ότι οι αλιευθείσες από τον στόλο της ποσότητες ήσαν ανάλογες προς εκείνες που είχε αλιεύσει ο γερμανικός στόλος και σαφώς μεγαλύτερες εκείνων του στόλου του Ηνωμένου Βασιλείου.

44 Εντούτοις, το Δικαστήριο έκρινε ότι η κατάσταση της Πορτογαλικής Δημοκρατίας δεν ήταν συγκρίσιμη προς εκείνη των λοιπών κρατών μελών που επωφελήθηκαν των κατανομών. Έκρινε ότι, στο μέτρο που η Πράξη Προσχωρήσεως δεν μετέβαλε την υφιστάμενη κατάσταση σε θέματα κατανομής των εξωτερικών πόρων, εξακολουθεί να ισχύει το κοινοτικό κεκτημένο και ότι, ως εκ τούτου, τα νέα κράτη μέλη δεν μπορούν να επικαλούνται περιστάσεις προγενέστερες της προσχωρήσεως, ιδίως δε τις αλιευτικές δραστηριότητές τους κατά τη διάρκεια της περιόδου αναφοράς, για να αποκλείσουν την εφαρμογή των εν λόγω διατάξεων. Από την προσχώρησή τους, τελούν στην ίδια κατάσταση με τα κράτη μέλη που έχουν αποκλεισθεί από τις κατανομές δυνάμει της αρχής περί σχετικής σταθερότητας των αλιευτικών δραστηριοτήτων, αρχής η οποία συγκεκριμενοποιήθηκε, όσον αφορά τις συναφθείσες πριν από την προσχώρηση συμφωνίες, με την κατανομή που πραγματοποιήθηκε το 1983 (βλ. προπαρατεθείσα απόφαση Πορτογαλία και Ισπανία κατά Συμβουλίου, σκέψεις 43 και 44, και αποφάσεις της 30ής Μαρτίου 2006, Ισπανία κατά Συμβουλίου, σκέψη 52, και της 19ης Απριλίου 2007, Ισπανία κατά Συμβουλίου, σκέψη 32).

45 Η συλλογιστική αυτή μπορεί να εφαρμοστεί και στην υπό κρίση υπόθεση. Εξ αυτού έπεται ότι η κατάσταση του Βασιλείου της Ισπανίας δεν είναι συγκρίσιμη προς εκείνη των κρατών μελών που έλαβαν ποσοστώσεις κατά την αρχική κατανομή και ότι, συνακόλουθα, το κράτος αυτό δεν μπορεί να επικαλεστεί τις αλιευτικές

δραστηριότητες των ισπανικών σκαφών μεταξύ των ετών 1973 και 1976 στη Βόρεια Θάλασσα κατά την αρχική περίοδο αναφοράς. Αντιθέτως, η κατάστασή του είναι συγκρίσιμη με εκείνη των κρατών μελών, τα πλοία των οποίων δεν επέτυχαν παρόμοιες ποσοστώσεις, ανεξαρτήτως του αν τα εν λόγω κράτη μέλη είχαν ασκήσει αλιευτική δραστηριότητα στα ύδατα της Βόρειας Θάλασσας ή/και της Βαλτικής κατά την αρχική περίοδο αναφοράς (βλ. προπαρατεθείσες αποφάσεις της 30ής Μαρτίου 2006, Ισπανία κατά Συμβουλίου, σκέψη 53, και της 19ης Απριλίου 2007, Ισπανία κατά Συμβουλίου, σκέψη 33).

46 Η λήξη της μεταβατικής περιόδου ουδόλως μεταβάλλει τη κατάσταση αυτή.

47 Πράγματι, το Συμβούλιο ισχυρίστηκε ορθώς ότι είναι σημαντική η διάκριση μεταξύ της έννοιας της προσβάσεως στα ύδατα και εκείνης της προσβάσεως στους πόρους. Μετά τη λήξη της μεταβατικής περιόδου, το Βασίλειο της Ισπανίας μπορεί μεν να έχει εκ νέου πρόσβαση στα ύδατα της Βόρειας Θάλασσας και της Βαλτικής, αυτό, όμως, δεν σημαίνει ότι τα ισπανικά σκάφη μπορούν να έχουν πρόσβαση στους πόρους των δύο αυτών θαλασσών υπό τις αυτές αναλογίες με εκείνες των κρατών μελών που συμμετείχαν στην αρχική ή σε μεταγενέστερες κατανομές (βλ. προπαρατεθείσες αποφάσεις της 30ής Μαρτίου 2006, Ισπανία κατά Συμβουλίου, σκέψη 55, και της 19ης Απριλίου 2007, Ισπανία κατά Συμβουλίου, σκέψη 35).

48 Το Συμβούλιο κατέληξε στην εκτίμηση ότι, δεδομένου ότι τα ισπανικά σκάφη δεν είχαν αλιεύσει στα ύδατα της Βόρειας Θάλασσας και της Βαλτικής για περισσότερα από είκοσι έτη, η μη χορήγηση ποσοστώσεων δεν παραβιάζει την αρχή περί σχετικής σταθερότητας των αλιευτικών δραστηριοτήτων των θιγόμενων πληθυσμών. Επομένως, το Συμβούλιο θεώρησε ότι το Βασίλειο της Ισπανίας δεν βρισκόταν σε κατάσταση ισοδύναμη προς εκείνη των κρατών μελών, τα πλοία των οποίων είχαν αλιεύσει προσφάτως στα ύδατα αυτά, κατά τη διάρκεια της συναφούς περιόδου αναφοράς (βλ. προπαρατεθείσες αποφάσεις της 30ής Μαρτίου 2006, Ισπανία κατά Συμβουλίου, σκέψη 56, και της 19ης Απριλίου 2007, Ισπανία κατά Συμβουλίου, σκέψη 36).

49 Πρέπει να προστεθεί ότι η αδυναμία του Βασιλείου της Ισπανίας να συμμετάσχει στις νέες κατανομές αλιευτικών ποσοστώσεων κατά τη μεταβατική περίοδο, λόγω

της καθαρά προσωρινής εκ του νόμου απαγορεύσεως να έχει πρόσβαση στα ύδατα της Βόρειας Θάλασσας και της Βαλτικής, ουδόλως μεταβάλλει τη διαπίστωση αυτή. Η αδυναμία αυτή δεν σημαίνει ότι το Συμβούλιο όφειλε να αλλάξει την κλείδα κατανομής στο τέλος της περιόδου αυτής, προκειμένου να λάβει υπόψη τα συμφέροντα του Βασιλείου της Ισπανίας. Πράγματι, σε αντίθεση με όσα υποστήριξε το εν λόγω κράτος μέλος κατά την έγγραφη και την προφορική διαδικασία, ουδόλως αποδείχθηκε ότι, αν δεν υπήρχε απαγόρευση της προσβάσεως στις δύο αυτές θάλασσες κατά τη μεταβατική περίοδο, το εν λόγω κράτος μέλος θα είχε λάβει ορισμένες ποσοστώσεις επί των ειδών που αποτελούν το αντικείμενο νέας κατανομής κατά τη διάρκεια της εν λόγω περιόδου.

50 Εξάλλου, τα λοιπά επιχειρήματα που προβλήθηκαν από το Βασίλειο της Ισπανίας και εκτέθηκαν στη σκέψη 37 της παρούσας αποφάσεως δεν είναι ικανά να αναιρέσουν τη διαπίστωση της σκέψεως 47. Έτσι, το γεγονός ότι τα είδη που υπόκεινται σε ποσόστωση είναι μεγαλύτερης αξίας από τα λοιπά είδη δεν μπορεί να έχει ως συνέπεια την υποχρεωτική χορήγηση ποσοστώσεων σε ένα κράτος μέλος. Ο προβαλλόμενος οικολογικής φύσεως κίνδυνος δεν αποδείχθηκε. Η αδυναμία ανταλλαγής ποσοστώσεων οφείλεται στη μη χορήγησή τους. Συγκεκριμένα, το άρθρο 20, παράγραφος 5, του κανονισμού 2371/2002 προβλέπει απλώς τη δυνατότητα ανταλλαγής των ποσοστώσεων που διαθέτουν τα κράτη μέλη. Δεν θεμελιώνει, επομένως, δικαίωμα λήψεως ποσοστώσεων.

51 Συνεπώς, μη αντιμετωπίζοντας, στα πλαίσια του κανονισμού 27/2005, το Βασίλειο της Ισπανίας κατά τον ίδιο τρόπο με τα κράτη μέλη που μετείχαν στην αρχική κατανομή των αλιευτικών ποσοστώσεων, πριν από την προσχώρηση του Βασιλείου της Ισπανίας στην Κοινότητα, ή στις μεταγενέστερες κατανομές, κατά τη διάρκεια της μεταβατικής περιόδου, το Συμβούλιο δεν προέβη σε δυσμενή διάκριση εις βάρος του Βασιλείου της Ισπανίας.

52 Κατόπιν των σκέψεων που προηγήθηκαν, επιβάλλεται η απόρριψη του λόγου ακυρώσεως που αντλείται από προσβολή της αρχής της απαγορεύσεως των διακρίσεων.

Επί του λόγου ακυρώσεως που αντλείται από παραβίαση της Πράξεως Προσχωρήσεως

Επιχειρήματα των διαδίκων

53 Η Ισπανική Κυβέρνηση θεωρεί ότι ο κανονισμός 27/2005, με το να μη χορηγήσει στο Βασίλειο της Ισπανίας ένα μέρος των αλιευτικών ποσοστώσεων που αποτέλεσαν αντικείμενο κατανομής για τη ζώνη των κοινοτικών υδάτων της Βόρειας Θάλασσας και της Βαλτικής, μετά την προσχώρηση του εν λόγω κράτους μέλους στην Κοινότητα, παρατείνει τη μεταβατική περίοδο πέραν του χρόνου που προβλέπει η Πράξη Προσχωρήσεως και ως εκ τούτου παραβιάζει τις διατάξεις της Πράξεως αυτής.

54 Το Βασίλειο της Ισπανίας εκτιμά ότι η προέκταση των προβλεπομένων στην Πράξη Προσχωρήσεως παρεκκλίσεων πέραν της καθορισθείσας με την εν λόγω πράξη μεταβατικής περιόδου ισοδυναμεί με τη μη αναγνώριση του εξαιρετικού, μεταβατικού και περιορισμένου χαρακτήρα τους.

55 Το ως άνω κράτος μέλος προσθέτει ότι το Δικαστήριο εξέτασε μεν την ύπαρξη παραβιάσεως της Πράξεως Προσχωρήσεως με την προπαρατεθείσα απόφαση της 30ής Μαρτίου 2006, Ισπανία κατά Συμβουλίου, πλην όμως η υπό κρίση υπόθεση διαφέρει, στον βαθμό που, αντίθετα με τον κανονισμό που εξέτασε η απόφαση εκείνη, ο κανονισμός 27/2005 αφορά ιδίως τις ποσοστώσεις που χορηγήθηκαν για πρώτη φορά το 2005 και που αποτελούν νέες αλιευτικές δυνατότητες.

56 Το Συμβούλιο υποστηρίζει ότι οι διατάξεις της Πράξεως Προσχωρήσεως έπαυσαν να ισχύουν με τη λήξη της μεταβατικής περιόδου και, συνεπώς, δεν μπορούν πλέον να αποτελούν κριτήριο για τη νομιμότητα των θεσπισθέντων από το Συμβούλιο μέτρων.

57 Εξάλλου, η Πράξη Προσχωρήσεως ούτε απαιτεί ούτε προβλέπει αναθεώρηση του συστήματος κατανομής των ποσοστώσεων.

58 Το Συμβούλιο προσθέτει ότι τα άρθρα 156 έως 164 της Πράξεως Προσχωρήσεως, τα οποία αποτελούν μεταβατικές διατάξεις, δεν ρυθμίζουν τον τρόπο με τον οποίο το Συμβούλιο όφειλε να κατανείμει νέες αλιευτικές δυνατότητες το 2005, δηλαδή πολλά χρόνια αφότου οι διατάξεις αυτές έπαυσαν να έχουν εφαρμογή.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

59 Επιβάλλεται η υπόμνηση ότι, όπως υποστηρίζει το Συμβούλιο, τα άρθρα 156 έως 164 της Πράξεως Προσχωρήσεως καθορίζουν το εφαρμοστέο στον τομέα της αλιείας καθεστώς μόνο για τη μεταβατική περίοδο. Επομένως, τα άρθρα αυτά δεν μπορούν κατ' αρχήν να αποτελέσουν θεμέλιο για διεκδικήσεις επί χρονική περίοδο της οποίας η έναρξη τοποθετείται σε ημερομηνία μεταγενέστερη της λήξεως της μεταβατικής περιόδου (βλ. προπαρατεθείσες αποφάσεις της 30ής Μαρτίου 2006, Ισπανία κατά Συμβουλίου, σκέψη 64, και της 19ης Απριλίου 2007, Ισπανία κατά Συμβουλίου, σκέψη 44).

60 Επιπλέον, από την Πράξη Προσχωρήσεως ουδόλως προκύπτει ότι το Συμβούλιο όφειλε να τροποποιήσει στο μέλλον την κλείδα κατανομής των αλιευτικών δυνατοτήτων που είχε υιοθετήσει πριν από την προσχώρηση του Βασιλείου της Ισπανίας ή κατόπιν αυτής, κατά τη διάρκεια της μεταβατικής περιόδου.

61 Το γεγονός ότι το ισχύσαν κατά τη μεταβατική περίοδο καθεστώς είναι εξ ορισμού προσωρινό δεν σημαίνει ότι όλοι οι περιορισμοί που προβλέπει παύουν αυτομάτως να ισχύουν με τη λήξη της, εφόσον οι περιορισμοί αυτοί είναι προϊόν και του κοινοτικού κεκτημένου που τυγχάνει εφαρμογής στο κράτος μέλος. Έτσι, όπως διαπιστώθηκε στη σκέψη 29 της προπαρατεθείσας αποφάσεως της 30ής Μαρτίου 2006, Ισπανία κατά Συμβουλίου, το κοινοτικό κεκτημένο περιλαμβάνει την κλείδα κατανομής που καθορίστηκε με την κανονιστική ρύθμιση που ίσχυε κατά τον χρόνο προσχωρήσεως του Βασιλείου της Ισπανίας. Η εν λόγω κλείδα κατανομής εξακολουθεί κατ' αρχήν να ισχύει ενόσω δεν έχει τροποποιηθεί με πράξη του Συμβουλίου.

62 Οι κατανομές ποσοστώσεων που πραγματοποιήθηκαν κατά τη διάρκεια της μεταβατικής περιόδου δεν διέπονται από την Πράξη Προσχωρήσεως, αλλά από τους κανονισμούς περί καθορισμού των επιδίκων ποσοστώσεων και από την αρχή περί σχετικής σταθερότητας (βλ. προπαρατεθείσες αποφάσεις της 30ής Μαρτίου 2006, Ισπανία κατά Συμβουλίου, σκέψη 66, και της 19ης Απριλίου 2007, Ισπανία κατά Συμβουλίου, σκέψη 47). Οι δε κατανομές που πραγματοποιήθηκαν για πρώτη φορά με τον κανονισμό 27/2005 επίσης δεν διέπονται από τις διατάξεις της Πράξεως Προσχωρήσεως.

63 Ως εκ τούτου, το Συμβούλιο ουδόλως παραβίασε την Πράξη Προσχωρήσεως επειδή δεν χορήγησε με τον κανονισμό 27/2005 στο Βασίλειο της Ισπανίας ορισμένες αλιευτικές ποσοστώσεις στη Βόρεια Θάλασσα και στη Βαλτική.

64 Επομένως, ο λόγος ακυρώσεως που αντλείται από παραβίαση της Πράξεως Προσχωρήσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί του λόγου ακυρώσεως που αντλείται από παράβαση του άρθρου 20, παράγραφος 2, του κανονισμού 2371/2002

Επιχειρήματα των διαδίκων

65 Το Βασίλειο της Ισπανίας θεωρεί ότι τα πέντε είδη που αναφέρονται στο έγγραφό του της 27ης Απριλίου 2006 και υπενθυμίζονται στη σκέψη 23 της παρούσας αποφάσεως συνιστούν νέες αλιευτικές δυνατότητες. Ισχυρίζεται ότι το Συμβούλιο, μη χορηγώντας του καμιά ποσόστωση επί των ειδών αυτών, δεν έλαβε υπόψη τα συμφέροντα του εν λόγω κράτους μέλους και παρέβη, κατά συνέπεια, τις διατάξεις του άρθρου 20, παράγραφος 2, του κανονισμού 2371/2002.

66 Το Συμβούλιο αναγνωρίζει ότι τα είδη που αποτέλεσαν για πρώτη φορά αντικείμενο κατανομής δυνάμει του κανονισμού 27/2005 συνιστούν νέες αλιευτικές δυνατότητες. Εντούτοις, από τα πέντε είδη που αναφέρουν οι ισπανικές αρχές, μόνον τα ακόλουθα είδη, τα οποία κατανεμήθηκαν σε συγκεκριμένες ζώνες για πρώτη φορά το 2005, συνιστούσαν, κατά τον χρόνο εκείνο, νέες αλιευτικές δυνατότητες:

— Μπρόσμιος, περιοχή IV (νορβηγικά ύδατα)

— Πεσκαντρίτσα, περιοχή IV (νορβηγικά ύδατα)

— Μουρούνα, περιοχή IV (νορβηγικά ύδατα)

— Καραβίδα, περιοχή IV (νορβηγικά ύδατα).

67 Αντιθέτως, το Συμβούλιο ισχυρίζεται ότι η πεσκαντρίτσα, περιοχή IIa (κοινοτικά ύδατα) και περιοχή IV (κοινοτικά ύδατα), η οποία μνημονεύεται στο σημείο 23, της παρούσας αποφάσεως, αποτέλεσε για πρώτη φορά αντικείμενο κατανομής το 1998. Το προσφυγάκι, περιοχή IV (νορβηγικά ύδατα), το οποίο μνημονεύεται στο σημείο 23 της ίδιας αποφάσεως, είχε ήδη αποτελέσει αντικείμενο κατανομής πριν το 2002. Επομένως, το Βασίλειο της Ισπανίας αναφέρει εσφαλμένως τα είδη αυτά ως νέες αλιευτικές δυνατότητες.

68 Όσον αφορά τις τέσσερις νέες αλιευτικές δυνατότητες που προσδιόρισε, το Συμβούλιο υποστηρίζει ότι έλαβε υπόψη το συμφέρον όλων των κρατών μελών, συμπεριλαμβανομένου του Βασιλείου της Ισπανίας, αλλ' ότι το γεγονός ότι ελήφθησαν υπόψη οι νέες αυτές αλιευτικές δυνατότητες δεν σημαίνει ότι έπρεπε να

χορηγηθούν ποσοστώσεις σε όλα τα κράτη μέλη. Το Συμβούλιο όρισε μια περίοδο αναφοράς για τα έτη 1999 έως 2003. Επειδή τα ισπανικά σκάφη δεν είχαν αλιεύσει τα εν λόγω είδη στην αντίστοιχη περιοχή κατά την περίοδο αυτή, ενώ είχαν τη δυνατότητα, δεν χορηγήθηκε ποσόστωση στο κράτος μέλος αυτό. Το Συμβούλιο καταλήγει ότι δεν υπερέβη τα περιθώρια εκτιμήσεως που διαθέτει και δεν παρέβη το άρθρο 20, παράγραφος 2, του κανονισμού 2371/2002.

69 Με το υπόμνημά του απαντήσεως, το Βασίλειο της Ισπανίας αναγνωρίζει ότι έσφαλε στον προσδιορισμό των ειδών που συνιστούν νέες αλιευτικές δυνατότητες και παραδέχεται ότι μόνον τα τέσσερα είδη που αναφέρει το Συμβούλιο για συγκεκριμένες περιοχές ανταποκρίνονται στον επίμαχο χαρακτηρισμό. Αντιθέτως, υποστηρίζει ότι το Συμβούλιο παρέβη το ως άνω άρθρο 20, παράγραφος 2, ως προς τα τέσσερα αυτά είδη.

70 Η Επιτροπή εκτιμά ότι, εφόσον τα τέσσερα είδη που αναφέρει το Συμβούλιο εμπίπτουν στην κατηγορία «άλλα είδη» για την οποία έχει χορηγηθεί συνολική ποσόστωση στην Κοινότητα, δυνάμει κανονισμών προγενέστερων του 2005, δεν συνιστούν νέες αλιευτικές δυνατότητες. Η έννοια αυτή καλύπτει μόνο τα είδη που διαθέτει η Κοινότητα λόγω της προσβάσεως σε νέα ύδατα ή σε νέα είδη.

71 Η Επιτροπή προσθέτει ότι το Δικαστήριο, σε περίπτωση που δεν συμμεριστεί τον τρόπο με τον οποίον η ίδια ερμηνεύει την έννοια «νέες αλιευτικές δυνατότητες» και κρίνει ότι τα τέσσερα είδη που ανέφερε το Συμβούλιο εμπίπτουν στην έννοια αυτή, πρέπει πάντως σε κάθε περίπτωση να αναγνωρίσει ότι το Συμβούλιο δεν υπερέβη τα όρια της εξουσίας εκτιμήσεως που διαθέτει και ότι, επομένως, δεν παρέβη το άρθρο 20, παράγραφος 2, του κανονισμού 2371/2002.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

— Προκαταρκτικές παρατηρήσεις

72 Το Βασίλειο της Ισπανίας, το Συμβούλιο και η Επιτροπή συμφωνούν ως προς το ότι μόνον τα τέσσερα είδη που αναφέρει το Συμβούλιο και που μνημονεύονται στο άρθρο 66 της παρούσας αποφάσεως αποτέλεσαν για πρώτη φορά αντικείμενο κατανομής δυνάμει του κανονισμού 27/2005 και ότι σε αυτά αναφέρεται ο τρίτος λόγος ακυρώσεως της υπό κρίση προσφυγής.

73 Εντούτοις, τίθεται ένα πρόβλημα ως προς το παραδεκτό του λόγου αυτού.

74 Συγκεκριμένα, όπως αναφέρεται στη σκέψη 31 της παρούσας αποφάσεως, πρέπει να ελεγχθεί αν η αναφορά στα τέσσερα αυτά είδη αποτελεί μεταβολή από το Βασίλειο της Ισπανίας του αντικειμένου της διαφοράς, η οποία θα ήταν αντίθετη προς τις διατάξεις του άρθρου 38 του Κανονισμού Διαδικασίας.

75 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, μεταξύ των προαναφερθέντων τεσσάρων ειδών, η πεσκαντρίτσα αναφέρεται στο σημείο 27 του δικογράφου του Βασιλείου της Ισπανίας σε σχέση με την περιοχή IV, χωρίς να διευκρινίζεται αν πρόκειται για κοινοτικά ύδατα, για νορβηγικά ύδατα ή για το σύνολο των υδάτων αυτών. Με το έγγραφο της 27ης Απριλίου 2006, η Ισπανική Κυβέρνηση αναφέρει την πεσκαντρίτσα, περιοχή IV (κοινοτικά ύδατα), αλλά διορθώνει την αναφορά αυτή με το υπόμνημα απαντήσεως και υποστηρίζει ότι αφορούσε τα νορβηγικά ύδατα.

76 Λαμβανομένης υπόψη της γενικής αναφοράς της περιοχής IV που περιέχει το δικόγραφο της προσφυγής, πρέπει να θεωρηθεί ότι αφορούσε το σύνολο των υδάτων της περιοχής αυτής και, κατά συνέπεια, ότι ο τρίτος λόγος ακυρώσεως, καθό μέρος αφορά την πεσκαντρίτσα, περιοχή IV (νορβηγικά ύδατα), προβάλλεται παραδεκτώς.

77 Αντιθέτως, όσον αφορά τα λοιπά τρία είδη, ο μπρόσμιος και η μουρούνα δεν μνημονεύονται στο σημείο 27 του δικογράφου της προσφυγής, ενώ η καραβίδα δεν μνημονεύεται για την περιοχή IV. Πρέπει, επομένως, να θεωρηθεί ότι το δικόγραφο της προσφυγής δεν αφορά ούτε τον μπρόσμιο ούτε τη μουρούνα, ενώ αφορά την καραβίδα μόνον ως προς την περιοχή III. Η αναφορά στα τρία αυτά είδη για την περιοχή IV (νορβηγικά ύδατα) στο έγγραφο της 27ης Απριλίου 2006, καθώς και στο υπόμνημα απαντήσεως αποτελεί διεύρυνση του αντικειμένου της διαφοράς, η οποία πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη. Το γεγονός ότι τα είδη αυτά περιλαμβάνονται στο παράρτημα I του κανονισμού 27/2005, που αποτελεί το αντικείμενο της παρούσας διαφοράς, δεν αρκεί, δεδομένου ότι το Βασίλειο της Ισπανίας ζητεί αποκλειστικά την ακύρωση του κανονισμού καθό μέρος δεν χορηγεί ορισμένες ποσοστώσεις στον ισπανικό στόλο και διευκρίνισε, με το ως άνω σημείο 27, τα μόνα είδη στα οποία αναφέρεται ο τρίτος λόγος ακυρώσεως.

— Επί του λόγου ακυρώσεως

78 Το Βασίλειο της Ισπανίας υποστηρίζει ότι η κατανομή της πεσκαντρίτσας στην περιοχή IV (νορβηγικά ύδατα), στην οποία προβαίνει ο κανονισμός 27/2005, αποτελεί νέα αλιευτική δυνατότητα και ότι το Συμβούλιο δεν έλαβε υπόψη τα συμφέροντα του κράτους αυτού, μη αναγνωρίζοντας σ' αυτό καμιά ποσόστωση για το εν λόγω είδος, κατά παράβαση των διατάξεων του άρθρου 20, παράγραφος 2, του κανονισμού 2371/2002.

79 Πρέπει να εξεταστεί αν η κατανομή της πεσκαντρίτσας στην περιοχή IV (νορβηγικά ύδατα) συνιστά νέα αλιευτική δυνατότητα κατά την έννοια του εν λόγω άρθρου 20, παράγραφος 2, και, ενδεχομένως, αν το Συμβούλιο έλαβε υπόψη τα συμφέροντα του Βασιλείου της Ισπανίας.

80 Επί του πρώτου ζητήματος, δεν αμφισβητείται ότι η κατανομή στην οποία προέβη ο κανονισμός 27/2005 αποτελεί την πρώτη κατανομή ποσοστώσεων μεταξύ των κρατών μελών για το είδος αυτό.

81 Κατά την Επιτροπή πάντως, η πεσκαντρίτσα στην περιοχή IV (νορβηγικά ύδατα) δεν αποτελεί νέα, αλλά ήδη υφιστάμενη αλιευτική δυνατότητα, καθόσον δεν πρόκειται για είδος που προηγουμένως δεν καλυπτόταν από την κοινή αλιευτική πολιτική, σύμφωνα με το άρθρο 8, παράγραφος 4, περίπτωση iii, του κανονισμού 3760/92. Το άρθρο 20, παράγραφος 2, του κανονισμού 2371/2002, το οποίο αντικατέστησε το εν λόγω άρθρο 8, παράγραφος 4, περίπτωση iii, πρέπει να ερμηνευθεί υπό το πρίσμα του τελευταίου. Επομένως, η κατανομή όσον αφορά το είδος αυτό πρέπει να γίνεται σύμφωνα με την αρχή της σχετικής σταθερότητας στην οποίαν αναφέρεται το άρθρο 20, παράγραφος 1, του κανονισμού 2371/2002 και όχι λαμβανομένου υπόψη του συμφέροντος των κρατών μελών, σύμφωνα με το ως άνω άρθρο 20, παράγραφος 2.

82 Πρέπει, ωστόσο, να επισημανθεί ότι ο κανονισμός 2371/2002 εμφανίζει διαφορές σε σχέση με τον κανονισμό 3760/1992.

83 Έτσι, το άρθρο του 3, στοιχείο ιζ΄, του κανονισμού 2371/2002, ορίζει την έννοια «αλιευτική δυνατότητα» ως ένα ποσοτικοποιημένο νόμιμο δικαίωμα αλίευσης. Η διατύπωση του άρθρου 20, παράγραφος 2, του κανονισμού αυτού, όμως, διαφέρει από εκείνη του ως άνω άρθρου 8, παράγραφος 4, περίπτωση iii, και προβλέπει απλώς ότι, όταν η Κοινότητα καθορίζει νέες αλιευτικές δυνατότητες, το Συμβούλιο αποφασίζει την κατανομή των δυνατοτήτων αυτών λαμβάνοντας υπόψη τα συμφέροντα κάθε κράτους μέλους.

84 Επομένως, η έννοια της «νέας αλιευτικής δυνατότητας» πρέπει να ερμηνευθεί σύμφωνα με την οικονομία και τον σκοπό του άρθρου 20, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού 2371/2002, όπως διαμορφώθηκαν από τη νομολογία (βλ. αποφάσεις της 16ης Ιουνίου 1987, 46/86, Romkes, Συλλογή 1987, σ. 2671, της 13ης Οκτωβρίου 1992, C-70/90, Ισπανία κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1992, σ. I-5159, C-71/90, Ισπανία κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1992, σ. I-5175, C-73/90, Ισπανία κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1992, σ. I-5191, και προπαρατεθείσα απόφαση της 30ής Μαρτίου 2006, Ισπανία κατά Συμβουλίου).

85 Έτσι, από την εξέταση των δύο αυτών παραγράφων του εν λόγω άρθρου 20 προκύπτει ότι η πρώτη αφορά τις ήδη υφιστάμενες αλιευτικές δυνατότητες, ενώ η δεύτερη αφορά τις νέες αλιευτικές δυνατότητες. Οι υφιστάμενες αλιευτικές δυνατότητες κατανέμονται μεταξύ των κρατών μελών κατ' εφαρμογή της αρχής της σχετικής σταθερότητας.

86 Το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι η απαιτούμενη σχετική σταθερότητα πρέπει να θεωρηθεί ότι σημαίνει τη διατήρηση σταθερού ποσοστού για κάθε κράτος μέλος και ότι η κλείδα κατανομής που ορίστηκε αρχικώς θα εξακολουθήσει να τυγχάνει εφαρμογής ενόσω δεν θεσπίζεται τροποποιητικός κανονισμός (βλ., ιδίως, προπαρατεθείσες αποφάσεις Romkes, σκέψη 17, και απόφαση της 30ής Μαρτίου 2006, Ισπανία κατά Συμβουλίου, σκέψη 27).

87 Στον βαθμό που η εφαρμογή της αρχής της σχετικής σταθερότητας στις ήδη υφιστάμενες αλιευτικές δυνατότητες συνεπάγεται τη διατήρηση μιας κλείδας κατανομής που έχει ήδη καθοριστεί μεταξύ των κρατών μελών, πρέπει να θεωρηθεί ότι η καθιέρωση νέας κλείδας κατανομής μεταξύ κρατών μελών συνεπάγεται την αναγνώριση νέων αλιευτικών δυνατοτήτων και κατανομή που λαμβάνει υπόψη το συμφέρον καθενός από τα κράτη αυτά. Η έννοια του συμφέροντος μπορεί μεν να περιέχει την ανάγκη διαφυλάξεως της σχετικής σταθερότητας στις αλιευτικές δραστηριότητες, αλλά δεν περιορίζεται στην ανάγκη αυτή.

88 Έτσι, σε αντίθεση με την άποψη της Επιτροπής, όταν μία πρώτη κλείδα κατανομής καθορίζεται ανά κράτος μέλος, ιδίως όταν τα κράτη μέλη αυτά έχουν ασκήσει το δικαίωμά τους να αλιεύουν σε μια περιοχή και όταν πρόκειται για είδη για τα οποία η Κοινότητα έχει διαθέσει μια συνολική ποσόστωση, το Συμβούλιο αποφασίζει λαμβάνοντας υπόψη το συμφέρον καθενός από τα κράτη μέλη, σύμφωνα με το άρθρο 20, παράγραφος 2, του κανονισμού 2371/2002. Δεδομένου ότι καμία κλείδα κατανομής δεν μπορεί, εξ ορισμού, να διατηρηθεί στην περίπτωση αυτή, δεν έχουν εφαρμογή οι διατάξεις του άρθρου 20, παράγραφος 1, του κανονισμού αυτού.

89 Πρέπει να προστεθεί ότι η ερμηνεία που υποστηρίζει η Επιτροπή θα οδηγούσε σε μια οξύμωρη κατάσταση, κατά την οποία το δικαίωμα προσβάσεως των κρατών μελών σε νέα ύδατα και σε νέα είδη θα μπορούσε να μη χαρακτηριστεί ποτέ ως νέα αλιευτική δυνατότητα και, κατά συνέπεια, τα συμφέροντα των κρατών αυτών θα μπορούσαν να μη ληφθούν ποτέ υπόψη, κατά την έννοια του άρθρου 20, παράγραφος 2, του κανονισμού 2371/2002. Κάτι τέτοιο θα ίσχυε κάθε φορά που, όπως στην επίδικη περίπτωση, το νέο δικαίωμα προσβάσεως θα λάμβανε αρχικώς τη μορφή συνολικής ποσοστώσεως υπέρ της Κοινότητας και στη συνέχεια θα χορηγούνταν στα κράτη μέλη κατά τρόπο εξατομικευμένο. Από τον κανονισμό 2371/2002, όμως, δεν προκύπτει ότι η βούληση του νομοθέτη ήταν να περιορίσει κατ' αυτόν τον τρόπο τη συνεκτίμηση των συμφερόντων των κρατών μελών.

90 Κατόπιν των ανωτέρω, πρέπει να θεωρηθεί ότι η για πρώτη φορά χορήγηση ποσοστώσεων στα κράτη μέλη για την πεσκαντρίτσα στην περιοχή IV (νορβηγικά ύδατα), η οποία στηρίχθηκε στην καθιέρωση μιας πρώτης κλείδας κατανομής για το είδος αυτό στα συγκεκριμένα ύδατα, συνιστά νέα αλιευτική δυνατότητα.

91 Πρέπει, επομένως, να εξεταστεί αν το Συμβούλιο έλαβε δεόντως υπόψη τα συμφέροντα του Βασιλείου της Ισπανίας.

92 Δεδομένου ότι πρόκειται για κανονισμό περί αλιείας στο πλαίσιο της κοινής γεωργικής πολιτικής, από πάγια νομολογία προκύπτει ότι ο κοινοτικός νομοθέτης διαθέτει στον τομέα αυτό ευρεία εξουσία εκτιμήσεως, αντίστοιχη προς τις πολιτικές ευθύνες που του αναθέτουν τα άρθρα 34 ΕΚ έως 37 ΕΚ (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση της 23ης Μαρτίου 2006, C-535/03, Unitymark και North Sea Fishermen's Organisation, Συλλογή 2006, σ. I-2689, σκέψη 55).

93 Πρέπει, ωστόσο, να ελεγχθεί αν ο κοινοτικός νομοθέτης υπερέβη τα όρια αυτής της εξουσίας εκτιμήσεως.

94 Το Βασίλειο της Ισπανίας υποστηρίζει ότι κατά την περίοδο αναφοράς που επέλεξε το Συμβούλιο, δηλαδή από το 1999 μέχρι το 2003, οι διατάξεις των άρθρων 156 έως 164 της Πράξεως Προσχωρήσεως απαγόρευαν στο κράτος αυτό την πρόσβαση στα συγκεκριμένα ύδατα. Με την απόφασή του να χορηγήσει ποσοστώσεις μόνο στα κράτη μέλη των οποίων ο στόλος είχε ήδη αλιεύσει κατά την περίοδο αυτή τα συγκεκριμένα είδη, μεταξύ των οποίων και η πεσκαντρίτσα, και να μη χορηγήσει καμιά ποσόστωση στην Ισπανία, μολονότι η απουσία των ισπανικών σκαφών από τη συγκεκριμένη περιοχή οφειλόταν σε απαγόρευση αυστηρώς νομική, το Συμβούλιο δεν έλαβε υπόψη τα συμφέροντα του κράτους αυτού.

95 Επιβάλλεται, ωστόσο, η διαπίστωση ότι, όπως υποστήριξε το Συμβούλιο με τα υπομνήματά του αντικρούσεως και ανταπαντήσεως, τα άρθρα 156 έως 164 της Πράξεως Προσχωρήσεως αφορούν αποκλειστικά την πρόσβαση στα κοινοτικά ύδατα και όχι την πρόσβαση στα νορβηγικά ύδατα και ότι, ως εκ τούτου, το επιχείρημα του Βασιλείου της Ισπανίας προβάλλεται αλυσιτελώς.

96 Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, το Βασίλειο της Ισπανίας επιχείρησε να προβάλει και άλλα επιχειρήματα, προκειμένου να αποδείξει την αδυναμία των ισπανικών σκαφών να αλιεύσουν στα νορβηγικά ύδατα. Κατ' αρχάς, υποστήριξε ότι δεν είναι πάντοτε εύκολο να προσδιοριστούν στο εσωτερικό μιας δεδομένης περιοχής τα ύδατα στα οποία ασκούν τη δραστηριότητά τους τα σκάφη, ενώ στη συνέχεια ισχυρίστηκε ότι δεν της χορηγήθηκε καμιά ποσόστωση στα νορβηγικά ύδατα.

97 Τα επιχειρήματα αυτά, ωστόσο, δεν έχουν καθοριστική σημασία, καθόσον η πεσκαντρίτσα, η οποία δεν υπόκειται σε καμιά ειδική ποσόστωση ανά κράτος μέλος, μπορούσε να αλιεύεται ελεύθερα από τους διάφορους στόλους των κρατών μελών, με την επιφύλαξη μιας γενικής ποσοστώσεως που εφαρμόζεται στην Κοινότητα για διάφορα είδη, μεταξύ των οποίων και η πεσκαντρίτσα.

98 Διαπιστώνεται ότι η μη χορήγηση στο Βασίλειο της Ισπανίας ή σε άλλο κράτος μέλος ποσοστώσεων για την πεσκαντρίτσα δεν σημαίνει ότι το Συμβούλιο παρέλειψε να λάβει υπόψη του τα συμφέροντα αυτών των κρατών μελών.

99 Όσον αφορά την επιλογή της περιόδου αναφοράς, το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι το Συμβούλιο διαθέτει ορισμένη ευελιξία (βλ. συναφώς απόφαση της 25ης Οκτωβρίου 2001, C-120/99, Ιταλία κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2001, σ. I-7997, σκέψη 42). Η πενταετής περίοδος από το 1999 μέχρι το 2003 συνιστά πρόσφατη και αρκούντως μακρά περίοδο, η οποία φαίνεται λογική.

100 Χορηγώντας ποσοστώσεις για την πεσκαντρίτσα αποκλειστικά στα κράτη μέλη των οποίων τα σκάφη είχαν αλιεύσει το είδος αυτό κατά την ως άνω περίοδο και μη χορηγώντας καμιά ποσόστωση στο Βασίλειο της Ισπανίας με το αιτιολογικό ότι τα ισπανικά σκάφη δεν είχαν αλιεύσει το είδος αυτό, ενώ είχαν δικαίωμα προσβάσεως στη συγκεκριμένη περιοχή, το Συμβούλιο δεν υπερέβη τα όρια της εξουσίας του εκτιμήσεως.

101 Επομένως, ο τρίτος αυτός λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

102 Δεδομένου ότι κανένας από τους λόγους ακυρώσεως που προέβαλε το Βασίλειο της Ισπανίας δεν έγινε δεκτός, η προσφυγή του πρέπει να απορριφθεί.

Επί των δικαστικών εξόδων

103 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρξε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι το Συμβούλιο ζήτησε την καταδίκη του Βασιλείου της Ισπανίας και το τελευταίο ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα. Κατ' εφαρμογήν της παραγράφου 4, πρώτο εδάφιο, του ίδιου άρθρου, η Επιτροπή φέρει τα δικαστικά της έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (τρίτο τμήμα) αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή.

2) Καταδικάζει το Βασίλειο της Ισπανίας στα δικαστικά έξοδα.

3) Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων φέρει τα δικαστικά της έξοδα.

(υπογραφές)